

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๐๗/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๒๘/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๕ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง	{	นายสมพร นามพรหม	ผู้ฟ้องคดี
		ศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๑ คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองนครราชสีมา คดีหมายเลขดำที่ บ. ๔๗/๒๕๖๑ หมายเลขแดงที่ บ. ๗๒/๒๕๖๔

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการครู ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนบ้านสวายสอ (ประชานุเคราะห์) อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ และได้เกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ โดยได้รับเงินบำนาญเดือนละ ๔๙,๗๖๕ บาท มาโดยตลอด ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ลับ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป สืบเนื่องจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี กรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ถูกกล่าวหาว่าใช้อำนาจหน้าที่แสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด กระสัง ข. พาณิชย์ก่อสร้าง ได้รับเงินค่าตอกเสาเข็มทั้งที่มีได้มีการตอกเสาเข็ม

/ในการก่อสร้าง...

ในการก่อสร้างอาคารเรียนโรงเรียนบ้านแพ อำเภอบูรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๔๐/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๐ โดยผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ได้มีหนังสือลับ ที่ ศธ ๐๔๐๘๒/๑๓๒ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แจ้งคำสั่งลงโทษดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งลงโทษดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ แต่เนื่องจากข้อเท็จจริงและรายละเอียดในการจัดทำคำอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ มีจำนวนมาก ไม่สามารถจัดทำคำอุทธรณ์และยื่นอุทธรณ์ได้ทันกำหนดระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ ยื่นขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งข้างต้นต่อผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ซึ่งผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ได้มีหนังสือลับ ด่วน ที่ ศธ ๐๔๐๘๒/๑๔๕ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ไม่มีอำนาจพิจารณาเรื่องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๑ ยื่นขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้ออกจากราชการต่อประธานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้ออกจากราชการดังกล่าวต่อประธานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑ แก้ไขเพิ่มเติมอุทธรณ์ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ.ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๕๙๘ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาคำขอขยายระยะเวลายื่นคำอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้ออกจากราชการและคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจพิจารณาขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑ จึงเป็นการยื่นคำอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ตามที่กฎหมายกำหนด จึงมีมติไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา ความเสียหายของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ในขณะนั้นเกิดจากการที่นายไพศาล เจริญอุททิกุล หัวหน้าผู้จัดการ ห้างหุ้นส่วนจำกัด กระสังข์ ช. พาณิชยกรรมก่อสร้าง ผู้รับจ้าง ได้ทำการปลอมแปลงเอกสารในการเบิกจ่ายเงินค่าเสาเข็มของห้างฯ โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำของนายไพศาลดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอบูรีรัมย์และกรรมการตรวจการจ้างโดยสุจริตและเป็นไปตามระเบียบที่เกี่ยวข้อง ไม่มีการเรียกรับผลประโยชน์ใด ๆ จากผู้รับจ้าง คำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และในการพิจารณาไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย หากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ เห็นว่าตนไม่มีอำนาจพิจารณา ก็สมควรที่จะส่งเรื่องดังกล่าวไปให้ผู้มีอำนาจพิจารณา

/ต่อไป...

ต่อไปตามระเบียบปฏิบัติของทางราชการทั่วไป อีกทั้งโดยหลักทั่วไปในกระบวนการยุติธรรม เมื่อคู่ความมีความประสงค์จะขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์หรือขอขยายระยะเวลาฎีกา เพื่อคัดค้าน คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ คู่ความสามารถยื่นคำขอได้ที่ศาลชั้นต้น ที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น ๆ ผู้ฟ้องคดีจึงเข้าใจโดยสุจริตว่าผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นขอขยายระยะเวลา อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกได้เช่นเดียวกัน และระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์คำสั่งไม่ใช่อายุความ ในการฟ้องคดีที่ไม่อาจขยายได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ขยายระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์คำสั่ง ลงโทษไล่ออกจากราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ขยายระยะเวลาการยื่น อุทธรณ์ได้ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งจาก ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ว่าไม่มีอำนาจพิจารณาเรื่องขอ ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ ต่อประธานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในทันที แต่ก็ไม่ได้รับแจ้งผล การพิจารณา ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นอุทธรณ์ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ อันแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดี ได้รักษาสិทธิของตนอย่างต่อเนื่อง มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้แก่ ผู้ฟ้องคดีและไม่รับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน จึงนำคดีมาฟ้อง ต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีขยายระยะเวลา ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

๒. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาและลงโทษผู้ฟ้องคดี

ในสถานเบา

๔. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และลงโทษ ผู้ฟ้องคดีในสถานเบา

๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองคืนสิทธิในการรับเงินบำนาญและสิทธิประโยชน์อื่น ที่ผู้ฟ้องคดีเคยได้รับตามระเบียบที่เกี่ยวข้องให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในข้อหาที่ฟ้องขอให้ศาล มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามคำขอท้ายคำฟ้องข้อ ๓ ถึงข้อ ๕ ผู้ฟ้องคดี ไม่อุทธรณ์คดีจึงถึงที่สุดในข้อหาดังกล่าว

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า มูลคดีนี้เกิดจากกรณีมีผู้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ กับพวกได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีตรวจรับงานจ้างก่อสร้างอาคารเรียน โรงเรียนบ้านแพ อำเภอคูเมือง ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๔๐/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๐ ในงวดงานที่ ๑ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงตามคดีหมายเลขดำที่ ๐๙ - ๑ - ๑๑๐/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๔๓ - ๑ - ๕/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แล้วมีความเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีและนายไพศาล เจริญอิทธิกุล หัวหน้าส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด กระสัง ช. พาณิชย์ก่อสร้าง ผู้รับจ้างก่อสร้างอาคารเรียน โรงเรียนบ้านแพ เป็นเหตุให้มีการปลอมแปลงเอกสารทดสอบดิน ปลอมบันทึกการงดตอกเสาเข็มว่ามีการตอกเสาเข็มและปลอมบันทึกควบคุมการก่อสร้างของคณะกรรมการควบคุมการก่อสร้างระหว่างวันที่ ๑๐ ถึงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ว่ามีการตอกเสาเข็ม ทั้งที่ผู้รับจ้างเพิ่งได้เข้าก่อสร้างเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เพื่อประกอบการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างก่อสร้างในงวดงานที่ ๑ จนเป็นเหตุให้มีการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างงวดที่ ๑ จำนวน ๓๒๘,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้รับจ้างไปเต็มจำนวนโดยไม่ได้หักค่าเสาเข็ม จำนวน ๗๐,๖๑๖ บาท ผู้ฟ้องคดีทราบถึงเหตุดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๑ แต่ไม่ได้รายงานเรื่องการงดตอกเสาเข็มไปยังสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์เพื่อลดค่าจ้างในส่วนของเขาเข็มจำนวนดังกล่าว จนกระทั่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๔ จังหวัดนครราชสีมา ได้ทำการตรวจสอบเรื่องดังกล่าวเมื่อเดือนมีนาคมถึงเมษายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีก็ยังไม่ได้รายงานให้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ทราบ โดยปล่อยระยะเวลาให้ล่วงเลยจนถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีกับนายไพศาลกรณีปลอมแปลงเอกสารราชการและใช้เอกสารปลอม พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการใช้อำนาจหน้าที่ในฐานะหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอคูเมืองและในฐานะประธานกรรมการตรวจการจ้างก่อสร้างแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด กระสัง ช. พาณิชย์ก่อสร้างได้รับเงินค่าตอกเสาเข็มทั้งที่มีได้มีการตอกเสาเข็มจริง คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ และมีมูลความผิดทางอาญารฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตอันเป็นการเสียหายแก่รัฐ หรือเจ้าของทรัพย์สินนั้น และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

/ตามมาตรา ๑๕๑...

ตามมาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่ความผิดตามมาตรา ๑๕๗ ได้ขาดอายุความแล้ว สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องจึงระงับไป คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๐๑๘/๒๗๓๙ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ แจ้งให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการทราบเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมาเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลับ ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๔๐๐๙/๑๙๓๒ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ พิจารณาลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกู้ช่วยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ และได้มีหนังสือ ลับ ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๔๐๘๒/๑๐๖ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาต่อไป คณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๐ แล้วมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ลับ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป และได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๒๘๒/๙๑ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ แจ้งคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๘๒/๑๓๒ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แจ้งคำสั่งลงโทษทางวินัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ และปรากฏว่ามีบุคคลซึ่งเป็นน้ำของผู้ฟ้องคดีได้รับไว้เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้รับคำสั่งลงโทษทางวินัยในวันดังกล่าวเนื่องจากไม่อยู่บ้าน จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ทราบว่าตนได้รับคำสั่งลงโทษทางวินัยเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ จึงมีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๔๐๘๒/๑๔๔ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กรณีลงโทษไล่ออกจากราชการตามคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ลับ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยชัดแจ้งว่า หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะยื่นอุทธรณ์คำสั่งให้ยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง

/ซึ่งผู้ฟ้องคดี...

ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ จึงต้องยื่นอุทธรณ์ภายในสามสิบวัน นับแต่วันดังกล่าวคือ ภายในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๑ แต่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ ขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ต่อผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ซึ่งไม่ใช่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ และมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๑ ขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกครั้ง จนกระทั่งวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยสำนักงาน ก.ค.ศ. ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้ในวันเดียวกัน การยื่นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการยื่นอุทธรณ์ เมื่อพ้นระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งต่อมา อ.ก.ค.ศ. วิสามัญเกี่ยวกับการอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๑ แล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๑ ขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์นั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับ เรื่องการขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจ พิจารณาคำขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๓ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงมีมติไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นด้วยกับมติของ อ.ก.ค.ศ. วิสามัญฯ ข้างต้น จึงมีมติไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๕๙๘ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำนองเดียวกับคำฟ้องและมีคำขอให้ศาลเรียกเอกสาร ดังนี้ (๑) รายการการงดตอกเสาเข็มการก่อสร้างอาคารเรียนโรงเรียน บ้านแพ (๒) หนังสือสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอคูเมือง ที่ ศธ ๑๑๓๑.๐๓/๑๖ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๑ ที่แจ้งให้โรงเรียนบ้านแพส่งเอกสารตามคำขอของสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์ (๓) หนังสือสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอคูเมือง ที่ ศธ ๑๑๓๑.๐๓/๓๑ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๑ ที่มีถึงผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ พร้อมเอกสารประกอบอีกหลายฉบับที่นายไพศาล เจริญอุทธิกุล ผู้รับจ้างกับพวกร่วมกันปลอม และใช้เอกสารปลอมในการขอเบิกเงินค่าจ้างงวดที่ ๑ และ (๔) หนังสือโรงเรียนบ้านแพ ที่ ศธ ๑๑๓๑.๐๓๐๕๐๔/๓ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๑ ที่รายงานการดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียน โรงเรียนบ้านแพต่อสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอคูเมือง พร้อมรายงานการเสนอความเห็นของ

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่และการสั่งการของผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เอกสารดังกล่าว เป็นเอกสารเกี่ยวกับกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดี ฟ้องในคดีนี้ด้วยโดยขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว แต่ศาลมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๑ ไม่รับคำฟ้องในข้อหาดังกล่าว จึงมีคำสั่งให้ยกคำขอให้ศาลเรียกเอกสารดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการ จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ ตามมติซึ่งมูลความผิดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ ซึ่งผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๔๐๘๒/๑๓๒ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แจ้งคำสั่งลงโทษไล่ออกจาก ราชการให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายใน สามสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๑ ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๓ วรรคหนึ่ง และข้อ ๗ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ และวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๑ ถึงผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามลำดับ เพื่อขอขยาย ระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว โดยอ้างว่าต้องรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องในการจัดทำ คำอุทธรณ์เป็นจำนวนมาก ไม่อาจจัดทำคำอุทธรณ์ได้ทันกำหนดเวลายื่นอุทธรณ์ แต่ไม่ได้รับแจ้ง ผลการพิจารณา ต่อมาผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการขยายระยะเวลากรณีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจพิจารณาคำขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑ จึงเป็นการยื่น อุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ เห็นว่า เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการขยายระยะเวลาคำสั่งลงโทษทางวินัยไว้ กรณีจึงต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยพฤติการณ์ ที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยได้ต้องเป็นพฤติการณ์ที่อยู่เหนือ การควบคุมของผู้ฟ้องคดี และไม่ใช่อุปสรรคข้อขัดข้องทั่วไปที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจยื่นคำอุทธรณ์ได้

/ภายใน...

ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด และพฤติการณ์ดังกล่าวไม่ได้เกิดจากความผิดของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย โดยอ้างว่าต้องรวบรวมเอกสารจำนวนมาก จึงขอขยายระยะเวลา เป็นข้อขัดข้องทั่วไปอันอยู่ในวิสัยที่ผู้ฟ้องคดีจะเร่งดำเนินการภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดได้ มิใช่พฤติการณ์พิเศษที่อยู่เหนือการควบคุมของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด กรณีจึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่ผู้ฟ้องคดีจะยื่นขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีมติไม่ขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว กรณีจึงเป็นการยื่นอุทธรณ์พ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับ มาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๓ วรรคหนึ่ง และข้อ ๗ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจที่ไม่รับคำอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการด้วยเหตุพิพาทในคดีนี้ได้เกิดขึ้นเป็นเวลาล่วงเลยมา ๒๐ ปีแล้ว ประกอบกับบรรดาเอกสารที่ใช้ประกอบการแสวงหาข้อเท็จจริงอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่นและหน่วยงานราชการทั้งหมด ๖ หน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านกรวด จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งทั้งสามหน่วยงานนี้มีการยุบรวมหน่วยงานเป็นสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขตต่าง ๆ หลายเขต และขึ้นตรงต่อสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ สถานีตำรวจภูธรคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์ และสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถส่งหรือมีอำนาจเรียกเอกสารหรือร้องขอเอกสารได้ตามที่ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ ต้องยื่นคำร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ได้อนุญาตส่งมอบเอกสารที่เกี่ยวข้องให้ผู้ฟ้องคดีได้ทันที ผู้ฟ้องคดีจำเป็นต้องใช้เวลาพอสมควรในการรวบรวมเอกสาร ดังนั้น ถือได้ว่ามีพฤติการณ์ที่จำเป็นอันมิได้เกิดขึ้นจากความผิดของผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีได้มีคำขอต่อเจ้าหน้าที่เพื่อขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งไล่ออกจากราชการโดยชอบแล้ว การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวครบถ้วนสมบูรณ์ ตามมาตรา ๓ และมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

/ขอให้...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่อนุญาตให้ขยายระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตามคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ลับ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยชัดแจ้งว่าหากผู้ฟ้องคดีจะยื่นอุทธรณ์คำสั่งให้ยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ จึงต้องยื่นอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๑ หากผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ภายหลังพบว่าคำอุทธรณ์ที่ยื่นนั้นยังไม่ครบถ้วน ผู้ฟ้องคดีสามารถอ้างเหตุผลดังกล่าวเพื่อขอแก้ไขเพิ่มเติมคำอุทธรณ์ภายหลังได้ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด พฤติการณ์ดังกล่าวถือว่าเป็นเหตุที่เกิดขึ้นจากความผิดของผู้ฟ้องคดีที่ไม่เร่งดำเนินการรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องในการจัดทำคำอุทธรณ์ และการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าต้องรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องในการจัดทำคำอุทธรณ์เป็นจำนวนมาก จึงขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์โดยระบุว่าต้องแสวงหาข้อเท็จจริงจากเอกสารที่ประกอบข้อเท็จจริงจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งครอบคลุมเอกสารทั้งหมด ๖ หน่วยงาน และมีความยากลำบาก จึงจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาพอสมควร และถือว่าพฤติการณ์ที่จำเป็นอันมิได้เกิดขึ้นจากความผิดของผู้ฟ้องคดีนั้น เหตุผลดังกล่าวถือเป็นข้อขัดข้องทั่วไปอันอยู่วิสัยที่ผู้ฟ้องคดีจะเร่งดำเนินการภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด มิใช่พฤติการณ์พิเศษที่อยู่เหนือการควบคุมของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ผู้ฟ้องคดีจะยื่นขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยได้ ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ทั้งนี้ การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี เป็นการดำเนินการตามมติของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ได้มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ และมีมูลความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตอันเป็นการเสียหายแก่รัฐ หรือเจ้าของทรัพย์สินนั้น และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่ความผิดตามมาตรา ๑๕๗ ได้ขาดอายุความแล้ว สิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องจึงระงับไป และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต ๑

/พิจารณาแล้ว...

พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบ มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ สมควรไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคณะกรรมการศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๐ มีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป จึงเป็นการดำเนินการ โดยชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำพิพากษาเรื่องการใช้ดุลพินิจ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่รับอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงขอถือเอา คำให้การ ฉบับลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เป็นคำแก้อุทธรณ์

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืน

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๖ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน พิจารณาคำแถลงเป็นหนังสือของคู่กรณี และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำอุทธรณ์และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดบุรีรัมย์ ลับ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ เป็นต้นไป และได้มีหนังสือ ลับ ที่ ศธ ๐๒๘๒/๙๑ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ แจ้งคำสั่งลงโทษ ทางวินัยให้แก่ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ได้มีหนังสือที่ ศธ ๐๔๐๘๒/๑๓๒ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แจ้งคำสั่งลงโทษทางวินัย ให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ และปรากฏว่ามีบุคคลซึ่งเป็นนำของผู้ฟ้องคดีได้รับ ไว้เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้รับคำสั่งลงโทษทางวินัยในวันดังกล่าว เนื่องจากไม่อยู่บ้าน จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ ทราบว่าตนได้รับคำสั่งลงโทษทางวินัยเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ ขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑

/ผู้อำนวยการ...

ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ พิจารณาแล้วได้มีหนังสือ
 ด่วนลับ ที่ ศธ ๐๔๐๘๒/๑๔๕ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าเป็นอำนาจหน้าที่
 ในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ จึงไม่มีอำนาจในการพิจารณาคำขอขยาย
 ระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๑
 ขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ
 ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยสำนักงาน ก.ค.ศ.
 ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้ในวันเดียวกัน และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑
 แก้ไขเพิ่มเติมคำอุทธรณ์ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ.ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๗/๕๙๘
 ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มกราคม
 ๒๕๖๑ ขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการนั้น พระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการขยายระยะเวลา
 กรณีดังกล่าวไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจพิจารณาคำขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ของ
 ผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่
 ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลา
 การยื่นอุทธรณ์ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
 ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู
 และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๓ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และ
 การพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงมีมติไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้อง
 ต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่ขยายระยะเวลา
 อุทธรณ์และไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง
 ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องกับคำพิพากษาดังกล่าว จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น
 ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
 ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 มีมติไม่ขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการและไม่รับอุทธรณ์ของ
 ผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
 และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบ
 รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ บัญญัติว่า
 ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๘๗/๔ หรือมาตรา ๙๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนด

/โทษของ...

โทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับ ผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ก็ได้ ทั้งนี้ ต้องใช้สิทธิดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งดังกล่าว พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๒๒ บัญญัติว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดถูกสั่งลงโทษปลดออก ไล่ออกหรือถูกสั่ง ให้ออกจากราชการ ให้มีสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ แล้วแต่กรณี ต่อ ก.ค.ศ. ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง และให้ ก.ค.ศ. พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน มาตรา ๑๒๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์และพิจารณาอุทธรณ์ และการร้องทุกข์และพิจารณาร้องทุกข์ ตามมาตรา ๑๒๑ มาตรา ๑๒๒ และมาตรา ๑๒๓ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๖๖ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้ใดไม่อาจกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ในกฎหมายได้เพราะมีพฤติการณ์ที่จำเป็นอันมิได้เกิดขึ้นจากความผิดของผู้นั้น ถ้าผู้นั้นมีคำขอ เจ้าหน้าที่อาจขยายระยะเวลาและดำเนินการส่วนหนึ่งส่วนใดที่ล่วงมาแล้วเสียใหม่ก็ได้ ทั้งนี้ ต้องยื่นคำขอภายในสิบห้าวันนับแต่พฤติการณ์เช่นนั้นได้สิ้นสุดลง และกฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ กำหนดว่า การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่ง ลงโทษทางวินัย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. นี้ ข้อ ๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ให้อุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ข้อ ๗ กำหนดว่า การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่สังกัด เขตพื้นที่การศึกษา ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจาก ราชการ ให้อุทธรณ์ต่อ ก.ค.ศ. และให้ ก.ค.ศ. เป็นผู้พิจารณา ข้อ ๙ วรรคสอง กำหนดว่า การอุทธรณ์ต่อ ก.ค.ศ. ให้ทำหนังสืออุทธรณ์ถึงประธาน ก.ค.ศ. หรือเลขาธิการ ก.ค.ศ. และยื่นที่สำนักงาน ก.ค.ศ. และข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า อุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นอุทธรณ์ที่ถูกต้องในสาระสำคัญ ตามข้อ ๔ และข้อ ๙ และได้อุทธรณ์ภายในเวลากำหนดตามข้อ ๓

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการ จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๑๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ ตามมติการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งไล่ออกจากราชการเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดี ต้องอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษตามคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง กล่าวคือ ภายในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๑ ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกอบกับมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๓ วรรคหนึ่ง กับข้อ ๗ (๑) ของกฎ ก.ค.ศ.

/ว่าด้วย...

ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถยื่นอุทธรณ์คำสั่งได้ทันภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีจะยื่นคำขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในสิบห้าวันนับแต่พฤติการณ์จำเป็นนั้นได้สิ้นสุดลง เพื่อขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้ก็ต่อเมื่อมีพฤติการณ์ที่จำเป็นอันมิได้เกิดขึ้นจากความผิดของผู้ฟ้องคดี แต่ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ และลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๑ ขอขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามลำดับ โดยอ้างว่าเอกสารที่ใช้ประกอบข้อเท็จจริงอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่นและหน่วยงานราชการทั้งหมด ๖ หน่วยงาน ผู้ฟ้องคดีต้องใช้เวลารวบรวมเอกสาร จึงไม่อาจจัดทำคำอุทธรณ์ได้ทันเนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถส่งหรือไม่มีอำนาจเรียกเอกสารหรือร้องขอเอกสารได้ตามที่ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ ผู้ฟ้องคดีต้องยื่นคำร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ได้อนุญาตส่งมอบเอกสารที่เกี่ยวข้องให้ผู้ฟ้องคดีได้ทันที่ ผู้ฟ้องคดีจำเป็นต้องใช้เวลาพอสมควรในการรวบรวมเอกสาร ดังนั้น ถ้อยคำว่ามีพฤติการณ์ที่จำเป็นอันมิได้เกิดขึ้นจากความผิดของผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้มีคำขอต่อเจ้าหน้าที่เพื่อขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งไล่่ออกจากราชการโดยชอบแล้ว การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวครบถ้วนสมบูรณ์ ตามมาตรา ๓ และมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งกรณีตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีนั้น จะเห็นได้ว่าเป็นเพียงการขอเวลาในการรวบรวมเอกสารจากหน่วยงานต่าง ๆ เท่านั้น เนื่องจากพฤติการณ์ที่จำเป็นดังกล่าวจะต้องเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นโดยอยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้ฟ้องคดีอันเป็นผลทำให้เกิดอุปสรรคขัดขวางการดำเนินการจัดทำหรือการยื่นคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี มิใช่เกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอเอกสารต่อหน่วยงานต่าง ๆ ตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดีแล้วกล่าวอ้างว่าไม่สามารถส่งหรือเรียกเอกสารดังกล่าวได้ทันที่ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ที่จำเป็นอันมิได้เกิดขึ้นจากความผิดของผู้ฟ้องคดีจนไม่อาจยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่อาจนำข้ออ้างดังกล่าวมาเป็นเหตุในการขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ได้ กรณีจึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติไม่ขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และได้มีหนังสือแก้ไขเพิ่มเติมคำอุทธรณ์ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑ ซึ่งก็พ้นระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์ตามที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู

/และบุคลากร...

และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ด้วยเหตุนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ลับ ที่ ศธ ๐๒๐๖.๙/๕๙๘ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าการที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๑ ขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากการชำนานั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการขยายระยะเวลากรณีดังกล่าวไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจพิจารณาคำขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากการชำนานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๑ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๓ ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงมีมติไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายไพโรจน์ มินเด็น
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวชิระ ชอบแต่ง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวกิงกาญจน์ คุณสุทธิ

